

bedacht dat het wel ludiek zou zijn om reclame voor het boek te maken op de vuilnisbakken op Wall Street en omstreken. Daar was ik eerst niet zo van gecharmeerd, maar het heeft gewerkt. Dat het boek nog steeds aandacht krijgt, komt voornamelijk omdat de feiten keer op keer aantonen dat ik het bij het rechte eind had.”

“INVESTEERDERS DIE BLIND OP VOORSPELLINGEN VAN ANALISTEN VAREN, MOETEN REKENEN OP BITTERE TELEURSTELLINGEN.”

En dan bedoelt u?

“Dat niemand de toekomst kan voorspellen en dat het ondoenlijk is voor beleggers om op lange termijn de markt te verslaan. Steeds weer blijkt uit data dat drie kwart van de professionele beleggers, beheerders van beleggingsfondsen, de markt niet weet te verslaan over een periode van vijf jaar. En de 25 procent die dat wel lukt, laat het de volgende vijf jaar afweten.”

Hoe moeten beleggers die ‘random walk’ begrijpen?

“Die term kwam ik tegen in een artikel in wetenschappelijk tijdschrift Nature. Daar werd het probleem opgeworpen hoe je een dronken man terugvindt die midden in de nacht vermist wordt. Er zit in zo'n geval niets anders op dan de zoektocht te beginnen op de plek waar je de man in kwestie voor het laatst hebt gezien. Het heeft geen zin om in de wijde omgeving te gaan speuren, want de wegen van de dronkaard zijn onvoorspelbaar. Op de beurs gebeurt iets soortgelijks. De koersbewegingen van morgen hebben vrijwel geen verband met die van vandaag. Voor individuele beleggers, particulieren en professionals zijn bewegingen op de aandelenmarkt op korte termijn gewoonweg niet te voorspellen.”

Toch zijn er genoeg beleggers die goed presteren door hier of daar een kansrijk aandeeltje te kopen.

“Och, mensen hebben het altijd luidkeels over hun successen. De keerzijde hoor je niet. De markt timen is onbegonnen werk. Wie de afgelopen vijftien jaar zijn geld steeds zou hebben belegd in de vijfhonderd grootste Amerikaanse bedrijven (S&P 500), zou een jaarlijks rendement van 6,7 procent

hebben behaald. Een flink deel van dat rendement is te danken aan de koersstijgingen op slechts tien dagen. Wie op die tien dagen niet met zijn geld in de markt zat, zou nog maar een rendement van 1,88 procent hebben overgehouden. Beleggers die de beste zestig beleggingsdagen hebben gemist, boeken zelfs een negatief rendement van meer dan 10 procent. Daar komt bij dat stockpickers twee keer goed moeten timen: het voorspellen van het juiste moment van aankoop en het voorspellen van het juiste moment van verkoop. Ondoenlijk.”

Hoe moet je als belegger omgaan met die wijsheid?

“Doe geen moeite door zelf aandelen te selecteren. Koop effecten die in een toonaangevende index zijn opgenomen en houd die vast zolang ze deel uitmaken van die index. Nog beter, laat de index het werk doen en koop indexfondsen, beleggingsfondsen die puur een index volgen. Het grote voordeel is dat deze beleggingsfondsen veel lagere kosten in rekening brengen dan actief beheerde fondsen. Bij die laatste worden de aandelen in de portefeuille immers veel vaker gewisseld. Dat jaagt beleggers op kosten en vreet aan het rendement.”

U blijft hameren op de kosten van beleggen in uw boek.

“Als ik minder aan beleggingskosten betaal, houd ik zelf meer over. Dat is het enige beleggingsprincipe waar ik absoluut zeker van ben. Jack Bogle, met wie ik de eerste indexfondsen heb samengesteld, zei het mooi: in de wereld van beleggingsfondsen krijg je waar je niet voor betaalt. Er is inmiddels een stuwmeer aan gegevens beschikbaar dat laat zien dat goedkope indexfondsen regelmatig twee derde van de actief beheerde beleggingsfondsen verslaan. En ook ten opzichte van de rest zijn de rendementen van tijd tot tijd hoger. Zelfs de zeldzame belegger die de markt op de lange termijn weet te verslaan, Warren Buffett bijvoorbeeld, geeft beleggers het advies om te beleggen in goedkope indexfondsen in plaats van in dure actief beheerde beleggingsfondsen.”

U pleit ook voor spreiding. Hebben recente crises niet laten zien dat dat nutteloos is als er paniek uitbreekt?

“Ik heb ook gehoord dat het afgelopen decennium er een van verloren jaren is geweest voor beleggers. En inderdaad, beleggers in indexfondsen hebben geld verloren;

als ze in beleggingsfondsen vol groeiaandelen hadden belegd, is het verlies nog groter. Het geheim is spreiding. Als beleggers hun geld hadden gespreid, hadden ze hun inleg kunnen verdubbelen het afgelopen decennium. De correlatie tussen aandelenmarkten wereldwijd is groot, die tussen aandelen en obligaties een stuk minder. In de laatste editie van mijn boek geef ik harde cijfers. Als beleggers behalve in aandelen ook in obligaties en opkomende markten hadden gezeten, liefst via indexfondsen, dan was een goed rendement binnen handbereik. Ook in het decennium van de ict-bubbel en de kredietcrisis. Het is wel belangrijk om regelmatig de portefeuille opnieuw in balans te brengen. Als obligaties goed hebben gerenderd en aandelen slecht, dan raakt het oorspronkelijk gekozen evenwicht zoek. Ik raad aan minimaal één keer per jaar te herbalanceren.”

“EEN JAARREKENING IS ALS EEN BIKINI: WAT ZE ONTHULT IS INTERESSANT, WAT ZE VERBERGT IS ESSENTIEEL.”

Vindt u beleggen eigenlijk wel leuk?

“Zeker weten.”

Op deze manier lijkt het meer op een soort boekhouden...

“Ieder jaar je portefeuille opnieuw in balans brengen is gewoon een kwestie van deugdelijk beheer van je vermogen. En het scheelt rendement. Ik heb weleens uitgerekend hoeveel. Beleggers die tussen 1996 en 1999 voor 60 procent in aandelen zaten en voor de rest in obligaties, konden hun rendement met bijna 1,5 procent per jaar opkrikken door regelmatig de verhoudingen terug in het gareel te brengen. Natuurlijk is het af en toe aardig om een aandeeltje uit te kiezen en daarin te beleggen. En het is ook niet mijn bedoeling het plezier van beleggen voor de mensen te verpesten. Als ik beleggers vertel dat ze het nooit kunnen winnen van de markt, kijken ze me soms aan met een blik als van een kind van vijf dat hoort dat de Kerstman niet bestaat. Beleggen in individuele aandelen is niet verboden. Ik doe het zelf ook. Maar de basis van mijn portefeuille bestaat uit indexfondsen.”